

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Concilio Seleucia vrbis Caesariae coacto. Cap. XXXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

propterea in magno metu esse cœpit. Macedonius igitur habebat in animo Imperatoris ossa transferre, ne templi ruina locus ille penitus obrueretur. Populus, re intellecta, eius conatum prohibere aggreditur: inquam nefas esse imperatoris ossa transferre: nam perinde esse, ac si è sepulchro effoderentur. Populus in duas dispertitur factiones: quarum altera corpus mortuum translatione illa minimè lesum iri, altera facinus impium factu affirmabat. Qui autem Cōsubstantialis fidem amplexabantur, communi consensu factō resisterunt. At Macedonius eos, qui reluctabantur, parui ducens, corpus in Ecclesiam, in qua corpus Acacij martyris erat repositum, transfert. Quo factō à multitudine dissentiente prope in eam ecclesiam concurritur. Factio aduersatur factioni: & absque mora manu grauitè confli- gitur. Tanta hominum cades facta est, vt tota ecclesia pars inferior sanguine redundaret. Idemque ab ipso porticu ec- clesie adiuncto, ad ipsam plateam factum esse cernebatur. Quod facinus miserabile & calamitosum, vbi ad aures im- peratoris peruenit, illum contra Macedonium ad iracun- diam prouocauit, tum quòd tanta hominum occidisset mul- titudo, tum quòd patris corpus absque ipsius consilio trans- ferre ausus esset. Administratione igitur partium imperij versus occidentem Iuliano Cæsari tradita, in orientem ipse proficiscitur. Sed quo modo Macedonius postea breui, e- piscopatu abdicatus sit, tamq; exiguas pœnas pro tantis sce- leribus dederit, dicam equidem paulo post.

De Concilio Seleucia vrbs Cæsariæ coactō.

CAP. XXXI.

DE altero concilio quod effigiem concilij Ariminensis pulchrè expressit, quodque Imperatoris edicto fuit in oriente conuocatum, iam narraturus accedo. Tametsi illi ante visum erat, vt episcopi Nicomediae vrbis Bythi- nia: cogentur, tamen terræ motus maximus qui illic acci- debat, (cuius impetu Nicomedia corruit) impedimento fuit, quo minus in eo loco conuenirent. Istud factum est, Tatiano & Cerealiō Coss. quinto Calend. Septembris. Consilium igitur inibant de concilio ad urbem Nicæam, quæ finitima est, transferendo. At mutata sententia, consti-

tuerunt

SOCRATIS HISTORIAE

stituerunt Tarfi ciuitatis Ciliciæ conuenire. Verùm neque istud omnibus placuit, & propterea Seleuciæ vrbis Isauriæ, quæ Aspera dicitur, conueniunt. Ista vno eodemq; anno, Eusebio & Hypatio Coss. confecta sunt. Episcopi, qui ibi conuenerunt erant numero centum & sexaginta. Aderat vna cum illis Leonas, vir in aula Imperatoris perquam illustris: quo præsentem, erat Imperatoris edicto mandatum, vt de fide quæreretur. Lauricio etiam militum, qui in Isauria versabantur, duci erat imperatum, vt episcopis, si quid opus esset, suppeditaret. In eo loco igitur ad quintum Calend. Octobris congregati, disputauere, resq; disputatæ per scribas in publicos commentarios relatæ fuere. Nam aderant scribæ manu celeri & exercitata, qui ea, quæ dicebantur, notarent. Quæ quidem in libro Sabini, qui collectio rerum in conciliis gestarum inscribitur, vberius fusiufq; explanata, studiofus quisq; poterit pro arbitratu euoluere: nos autem capita rerum duntaxat breuiter perstringemus. Primo die, quo conueniebant, Leonas iussit vt quod cuiq; videretur, id libere quisque proponeret. Verum qui aderant, dicebant non prius debere quicquã in quæstionem vocari, quàm illi, qui in concilio desiderabantur, aduertarent. Desiderabantur enim Macedonius episcopus Constantinopolis, Basilus Ancyrae, & alii nonnulli, qui suspicantes se in crimem adductum iri, dedita opera abfuerunt. Macedonius autem morbum causam absentia suæ attulit: Patrophilus lippitudine. Et ob hanc causam sibi in suburbiis Seleuciæ necessariò comorandum dixerunt. Singuli alij alias causas, cur abessent, afferunt. Cum verò Leonas diceret, etiã illis absentibus, quæstiones oportere poni, responderunt episcopi nihil ante in disputationem vocandum, quàm in eorum vitam & mores, qui accusabantur, esset diligenter inquisitum. Fuerant enim iam ante in crimem vocati, Cyrillus Hierosolymorum episcopus, Eustathius Sebastiæ vrbis Armeniæ, & quidam alii. Ex qua re grauis contentio inter eos, qui aderant, orta est, dum pars eorum vitam, qui infimulabantur, ante excutiendam esse dicebat, pars nihil prius quærendum, quàm de fide disceptaretur. Contentionem illam anceps & ambigua Imperatoris sententia excitauit. Nam literæ ab eo ad concilium afferebantur, quæ nunc hoc, nunc illud primum quærendum præceperunt. De qua
re con-

re contentio exorta, eos qui aderant, variè distraxit: quæ res origo & causâ fuit, vt illud conciliû Seleucię in duas partes diuideretur: quarû alteri Acacius Cæsareæ Palæstinæ episcopus, Georgius Alexandria, Vrsacius Tyri, & Eudoxius Antiochiæ, cum quibus triginta alij solum conspirabât, præfuere: alteri Georgius Laodicææ vrbis Syriæ episcopus, Sophronius Pompeiopolis, quæ est in Paphlagonia, & Eleusius Cyzici: cû quibus alij etiam cõplures consentiebant. Postquam illa vicerat sententia, quæ primû de fide quæri voluit, qui à partibus Acacij stabant, fidẽ Nicænam plane abrogandam, aliam nouã describendã significarunt: qui aut̃ alteri parti adhærescebant (ac plures hi quidem numero fuere) alia omnia in cõcilio Nicæno confirmata approbarunt, verbo Consubstantiali solo reiecto. Quare cû multû ipsi inter se vsq; ad vesperû digladiati fuissent, tandẽ Siluanus ecclesiæ Tarfensis antistes magnopere vociferabatur, nullã nouã fidei formulã describendam esse, sed eam, quę Antiochię in dedicatione ecclesiæ descripta erat, debere integrã feruari. Quod cû dixisset, qui partibus fauebât Acacij, se inde subducunt: qui aut̃ in alteram partẽ propendebant, fidei formulam Antiochiæ editã in mediû proferunt: atq; illa perlecta, conciliû illo die dimissum est. Postridie verò in Ecclesiam, quæ est Seleuciæ conuenientes, foribus occlusis, fidei formulam perlectã, subscriptionibus suis ratã fecere. Pro illis autem, qui desiderabantur, eorum lectores & diaconi ibi tũ presentes (nam qui aberant, per illos se fidei decisionem approburos significauerant) illi formulæ subscripserunt.

Quòd in Seleucensi Concilio Acacius Cæsariensis aliũ fidei libellum recitauit, quodq; Acacius & illius sententiæ sectatores, vbi ab occidente redierat Imperator, Constantinopoli coeuntes, Conciliũ Ariminense ratum habuerunt, atque illi addiderunt nonnulla. CAP. XXXII.

AB Acacio aut̃, & eius factione, ea quę in illo cõcilio cõfecta erãt, propterea admodũ reprehēdebantur, quod occlusis ecclesiæ ianuis, illis subscripserant. Nam ea, inquit Acaci⁹, quæ in occulto gerũtur, vt neutiquã probari debẽt,

x 2 ita